

קינה על העם היהודי שנהרג

א.

שירה-נא!! קח נבלך ביד, חלול ומעורטל וקל,
באצבעות כבדות הכה על דוק כל נים ונים,
זו כל אצבע כלב דווי... שא שיר אחרון עוד על
יהודי אדמת-אירופה אחרונים.

ב.

-איך אשיר, איכה אפצה את פי ואיך אכיל,
הן לבדי, גלמוד נשארתי בשממה—
אשתי ואפרוחי השנים – הה, אימה וחיל!
אימה תבעתני...קול בוכים!
הרחק קול בכי אשמע—

ג.

שירה, שירה נא! קולך מכאב נשבר, שאהו נא מרום,
בקש, בקשהו שם למעלה, אם עודנו שם מעל—
ושירה לו... אחרון שירים תשיר
על היהודי האחרון,
הוא חי, הוא מת, גם לא נקבר, איננו – וחסל...

ד.

-איך אשיר? ואיך ראשי אוכל ארים?
אשתי הובלה, ובני, בניונקה וניומלה - הרך—
לא עוד עמי הם פה, ומעלי אינם סרים!
אהה, צללים עוורים של מאורות חיי, הה,
צללי קרה ומחשך!

ה.

שירה, שירה נא עוד זאת הפעם האחרונה על אדמות,
הפשל ראשך לאחור, גלגל עיניים
בדבקות ובעיים,
ופעם אחרונה תשירה לו,
את נבלך תעיר בקול-ענות:
כי תמו יהודים ואינם עוד, נהרגו, נכרתו, ואינם!

ו.

-איך אשיר? ואיך ראשי אוכל לשאת
בעינים לטושות מרום? דמעה אחת בעיני
שם נקשרה-נקרשה... חורגה חורגה לצאת
ותש כוחה לנשור... ריבון, הה, ריבוני!

ז.

שירה, שירה-נא, אל מול שחקים רמים,
סומים את מבטך תגל
כמו עוד אלוהים שם בשמים...קרוץ לו, רמוז-
כמו עוד מזהיר, מאיר לנו שם אושר רב, גדול!
בא, שב עלי חרבות העם אשר נהרג
ושירתך חרוז!

ח.

-איך אשיר - והעולם נהפך עלי שומם?
איך אנגן, בעוד ידיים אפרך?

היכן מתי? מתי אני מבקש, אלי,
באשר כל גל אשפה שם מתרומם,
באשר תל אפר שם: - הגידו-נא,
איה אמצאכם ואיך?

ט.

זעקו, שאו קול מכל צרור חול, מתחת לאבנים,
יזעק כל נד אבק, כל אש וכל עשן המיתמר-
דמכם הוא ולשדכם, זה מח-עצמים,
זעקו, הרימו קול! הנפש והשאר!

י.

תעלה זעקתכם מבטן חייתו-יער,
מיאור, ממעי דגה,
שהם אכלו אתכם, זעקו מכבשנים,
שוועו קטן, גדול,
זעקת-חמס אחפוץ למשווע, תאניה אחפוץ,
שאו קול, לקול מכם אתגעגע,
זעק, עם-ישראל אשר נהרג, שאג, השמיע קול!

יא.

לא לשמים קרא, אזנם אטמו כאדמה -
זה גל אשפות-
לא אל השמש תשווע, אל הבל עששית זו ...
הה, מי יתנני, בה אפח
כאשר ייפחו בעששית כאן,
במאורת רוצחים זו, לכבות!
עמי, אור רב מזה שפעת! אורך בהיר מזה וצח!

יב.

הה, הראה עמי, לי! קום, ידיים פשט ושלה
מני בורות העמוקים, מילין ארכם,
מלאים הם וגדושים,
שכבה עלי שכבה, משרפות בסיד אשר שופך,
עלו! עלו! אשר ברובד התחתון,
מתחת לעמוק שבגושים!

יג.

צאו כולכם מתוך טרבלינקי, מאושונצים,
מסוביבור, הכל,
מבלז'יץ בואו, מפונרי, ומעוד, מעוד! פינות לרוב!
פעורי עיניים, בזעקה קרושה, יללה ואין קול,
מני ביצות, שקועים עמוק, מטיט יוון, מרקב אזוב-

יד.

צאו-צאו, אשר יבשו ונטחנו ונשחקו,
יתייצב כל הקהל,
בחוג סביבי, כמו במחול-מחנים, מעגל גדול אחד נכון-
סבים, סבות פה, אימהות וילדיהן בחיק,
יחד אם וגם עולל-
עלו-נא עצמות יהודיות, מאבקות צאו ומגזרי-סבון.

טו.
הוי, שובו-נא והראו לי, הגלו-נא לי כולכם, קהל עולם,
לראות כולכם אתאו, להביט בכם, אביט ואתבונן,
אראה עמי שלי, שלי אשר נהרג,
אתן מבט אלם בו, נאלם
ואז אשירה... כן... הנבל תנו – ואנגן!

יצחק קצנלסון 1942-1943